

ΤΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Η Μυστική Λίμνη

Στην Εύη

«... **Σ**τις σύγχρονες εταιρείες που καταφέρνουν να εξαπλώνονται πέραν των ορίων της πατρίδας τους είναι αναμενόμενο να υπάρχει η απαίτηση των κατάλληλων συνθηκών για την επιχειρηματική δραστηριότητα. Αυτό άλλωστε συνέβαινε πάντοτε. Ήδη από τις εποχή των διομολογήσεων στο τέλος του δέκατου ένατου αιώνα τα μεγάλα έργα που αναλάμβαναν οι εταιρείες από τις χώρες της Δύσης στις πρώην αποικίες και στις υπό εντολήν χώρες...»

«Δεν έχει τίποτε η τηλεόραση;» τον διέκοψε η γυναίκα του μπαίνοντας στο καθιστικό.

«Όχι, άφησέ το, το παρακολουθώ. Είναι ενδιαφέρον. Κάπου τον έχω ξαναδεί πιο παλιά, αλλά δεν θυμάμαι. Του κάνουν ένα αφιέρωμα... Ποιός ξέρει, μπορεί να πέθανε και έχουν μια παλιότερη συνέντευξή του. Ήταν... είναι μεγάλο μυαλό, έχω ακούσει αλλά... Τέλος πάντων. Μίλησες με την Σοφία;»

«Ναι. Θα αργήσει λέει. Μετά τη δουλεία έχει κανονίσει κάτι, του είπε καθώς προχωρούσε στην κουζίνα».

«Μ' αυτόν;»

«Ξέρω 'γώ; Μάλλον. Απαξιωτικά τον βλέπεις, όμως. Κι είναι και συνάδελφός σου. Κοίτα μην ξεχαστείς και της πεις τίποτε. Δεν ξέρει ότι το ξέρεις. Μην δεν έπρεπε κιόλας να σ' το πω...»

«Δεν τον βλέπω έτσι όπως λες. Μπορεί να είναι μια χαρά άνθρωπος. Σπουδαίος ενδεχομένως. Με στενοχωρεί όμως το γεγονός ότι το παιδί μου βγαίνει με έναν άνθρωπο που έχει οικογένεια, όπως την έχει τέλος πάντων, κι είναι και δύο δεκαετίες πάνω από αυτήν στην ηλικία».

«Θα τον βρει τον δρόμο της. Μην στεναχωριέσαι».

«...και κάποια στιγμή που δεν γνωρίζουμε πότε ακριβώς, αρχίζουν να δημιουργούν και οι ίδιες τις κατάλληλες προνομιακές συνθήκες για τη δραστηριότητά τους. Κυρίως επηρεάζοντας το όποιο πολιτικό σκηνικό μπορεί να υπάρξει στην περιοχή ενδιαφέροντος. Τοπικά μπορεί να το δούμε αυτό ακόμη και σε επίπεδο φυλάρχων ή τοπικών ηγετών. Αλλά σε άλλες περιπτώσεις βλέπουμε να υπεισέρχονται και στην υψηλή πολιτική ακόμη και οργανωμένων κρατών. Αργότερα...»

Στεκόταν έξω από το μπαρ και κοιτούσε δειλά τη μισάνοιχτη πόρτα και τον ψηλό άνδρα με τα δερμά-

τινα που στεκόταν μπροστά. Ανάμεσά τους μεσολαβούσε το τζάμι του αυτοκινήτου και επτά μέτρα πλάτος του δρόμου που στάθμευε. Λίγα δευτερόλεπτα για να μπει στο μαγαζί και να γελοιοποιηθεί ξανά ή για τον μπράβο να πεταχτεί απέναντι και να τον βγάλει έξω από το μικρό Πεζό.

Δύο μεσήλικες έμπαιναν σκυφτοί εκείνη την ώρα. Ίσως σκέφτονταν πως θα τους έβλεπε κάποιος γνωστός Μπορεί να είχαν οικογένεια. Ο Ορέστης τους κοίταξε με κατανόηση. Σκέφτηκε πως όλοι για τον ίδιο λόγο πήγαιναν, και του φάνηκε φυσιολογικό. Ήταν τουλάχιστον είκοσι χρόνια νεότερος από τους δύο αυτούς ανθρώπους και σίγουρα δεν είχε οικογενειακές υποχρεώσεις, αλλά το ίδιο κενό ήθελε να καλύψει εκ του ασφαλούς. Απλώς αυτοί ήταν σαφώς πιο έμπειροι και στη μία και την άλλη κοινωνική συναναστροφή. Γιατί αυτός ούτε την προσωπική του ζωή είχε την άνεση να ομορφύνει με γυναίκες, ούτε μπορούσε να ρυθμίζει τη συμπεριφορά του απέναντι σε μια κοπέλα που θα του αφιέρωνε μισής ώρας πληρωμένα ποτά πριν πάει στον επόμενο πελάτη κι εκείνος επιστρέφει στη μοναξιά του.

Ο θυρωρός επέδειξε το επαγγελματικό χαμόγελο που εγκάρδια άπλωνε από τις δέκα κάθε βράδυ μέχρι τα χαράματα για τους πελάτες που ήξεραν να τηρούν τις ελάχιστες προϋποθέσεις που ίσχυαν για το μικρό κέντρο, όπως και σε όλα του είδους του.

Κι όμως, αυτός δεν είχε καταφέρει να τις τηρήσει. Μια γυναίκα από τις βαλκανικές χώρες με ένα πολυσύχναστο ψευδώνυμο, ήταν αρκετή για να του φαίνεται μετά από μερικά ποτήρια ούισκι ότι βρήκε επιτέλους αυτό που αναζητούσε. Τα λίγα ποτά της κατανάλωσης για μία και μόνο βραδιά που επισκέφθηκε το μαγαζί

δεν ήταν αρκετά ώστε να της κρατά τα χέρια, μην αφήνοντάς τη να επισκεφθεί τα άλλα τραπέζια πολύ συχνότερων πελατών που την καλούσαν και που είχαν αποσβέσει προ πολλού και τις ανοχές της, μέσα κι έξω από τον εργασιακό της χώρο.

Θολωμένο το μυαλό του έστω και πρόσκαιρα από το οινόπνευμα αντιδρούσε στη δειλία που τον διέκρινε σε όλη την άλλη ζωή του. Αλλά το σύντομης διάρκειας θάρρος τον βοηθούσε όσο και οι σπασμωδικές κινήσεις τον κολυμβητή που μπλέκει σε ξεχασμένα δίχτυα. Παρασύρθηκε να εκτεθεί, κι όταν το κατάλαβε ήταν αργά. Ο ψηλός πορτιέρης μπήκε μέσα όταν τον ειδοποίησαν ότι η Μαρίνα δεν μπορούσε να δουλέψει. Κι όταν ο Ορέστης ένωσε τα δύο δυνατά χέρια να τον ανασηκώνουν από το οβάλ κόκκινο πολυθρόνακι, αισθάνθηκε ως διά μαγείας όλο το αλκοόλ που είχε μέσα του να εξαφανίζεται. Χρειαζόταν ώρες για να συνέλθει από τόσο ποτό που είχε καταναλώσει, κι όμως, όταν ο άλλος τον τράνταξε, το αίμα του έχασε όλη εκείνη την κάψα που αισθανόταν ως τώρα. Στο πρόσωπο του δεν έβλεπε τώρα τα κατάλευκα δόντια του υπάλληλου που χάριζαν χαμόγελα στην είσοδο, αλλά ένα σφιγμένο στόμα και μια πλακουτσωτή μύτη ενθύμιο από μια καριέρα στην πυγμαχία που διακόπηκε για βιοποριστικούς λόγους, κάνοντας τον να νομίζει πως στη ραχοκοκκαλιά του έπεφτε παγωμένο νερό, όπως συνέβαινε πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις.

Φανταζόταν τις συνέπειες, αλλά δεν μπορούσε να αντιδράσει. Ψέλλισε κάποιες δικαιολογίες που διακόπηκαν βίαια καθώς ο γορίλλας τον σήκωσε στον αέρα και τον πέταξε έξω. Δεν τον χτύπησε. Αλλά το τράνταγμα από το σπρώξιμο έξω από την πόρτα το ένιωθε πάνω του για ημέρες. Αισθανόταν σαν άδειο σακί.

Προχωρούσε δύσκολα προς το αυτοκίνητο και η καρδιά του χτυπούσε δυνατά από το σοκ. Το χέρι του έτρεμε καθώς γρατζουνούσε την κλειδαριά της πόρτας του αυτοκινήτου σαν το τέλι τη χορδή, κι όμως, δεν έλεγε να μπει μέσα. Σκέφτηκε πόσο αξιολύπητος πρέπει να φαινόταν. Ευτυχώς που δεν είχε βγει έξω και η κοπέλα να κοιτάξει...

Προσπάθησε να ξεκλειδώσει την πόρτα του αυτοκινήτου, και τώρα του φαινόταν εξαιρετικά δύσκολο. Τρέμοντας κατάφερε να ξεχωρίσει ποιό από τα κλειδιά πάνω στον κρίκο χρειαζόταν και μετέφερε την ταλάντωση πάνω του σαν να προσπαθούσε να χαλάσει την κλειδαρότρυπα. Ένα χέρι έσφιξε το δικό του και το έσπρωξε μπροστά. Το κλειδί του αυτοκινήτου βρήκε τελικά τον προορισμό του και η πόρτα άνοιξε. Γύρισε ξαφνιασμένος και κοίταξε. Ήταν ένας άνδρας γύρω στα πενήντα. Είχε μαυρόγκριζα μαλλιά κοντά κομμένα και φορούσε σκούρα ρούχα. Ήταν λίγο πιο κοντός από εκείνον. Ένα συνηθισμένο καθημερινό παρουσιαστικό. Αλλά τί πρόσωπο! Τόσο σκληρό και τόσο λαμπερό ταυτόχρονα! Μια παγερή ματιά και ταυτόχρονα ένα τόσο ζεστό χαμόγελο...

«Παρ' όλα αυτά μην οδηγήσεις απόψε. Δεν είσαι σε καλή κατάσταση. Πάρε τα πράγματά σου από το αυτοκίνητο και φύγε. Δεν νομίζεις;»

Άκουγε τη σταθερή βραχνή φωνή που δεν επιδεχόταν αντιρρήσεις, και κοιτούσε προς τον μπράβο που μόλις τον είχε πετάξει έξω. Στεκόταν με τα χέρια στη μέση και έβλεπε ειρωνικά τη σκηνή. Ο άγνωστος άνδρας γύρισε και έριξε την παγωμένη ματιά πάνω στον πορτιέρη. Θα νόμιζε πως είναι μαζί του. Ο Ορέστης θεώρησε πως η πρόκληση συμπληρωνόταν. Αυτή τη φορά θα τις έτρωγε στ' αλήθεια αλλά εξαιτίας του

άλλου. Τί χρειαζόταν να εμπλακεί; Έτσι κι αλλιώς θα έφευγε. Κι όμως, ο μεγαλόσωμος θυρωρός που δεν φαινόταν να ανέχεται προκλήσεις κατέβασε αργά το βλέμμα έστριψε το κεφάλι αριστερά, το υπόλοιπο σώμα ακολούθησε και μπήκε ξανά μέσα.

Το ζεστό χέρι άφησε το δικό του. Τον κοίταξε στα μάτια τόσο διαπεραστικά, που νόμιζε πως έβλεπε μέσα του. Όμως παρ' ότι γενικά έτρεμε και τη σκιά του, δεν του προκαλούσε φόβο. Του έκανε εντύπωση αυτό. Που τον είχε ξαναδεί; Ένιωσε μια γοργή σειρά σκηνών να περνούν τόσο γρήγορα από μπροστά του που στην πραγματικότητα δεν ξεχώριζε τίποτε. Σαν να παρακολουθούσε με μεγάλη ταχύτητα μια ταινία.

«Αισθάνεσαι να ξοδεύεις τον εαυτό σου. Έτσι δεν είναι;» είπε ο άγνωστος.

Δεν του απάντησε.

«Κι όμως, υπάρχουν σημαντικότερα πράγματα για να αναλωθείς. Θα έρθει η ώρα. Όχι τώρα, κι όχι μ' αυτόν τον τρόπο».

Ο Ορέστης κούνησε το κεφάλι καταφατικά και είδε τον άγνωστο να γυρίζει και να απομακρύνεται. Στο τέρμα του δρόμου που η λάμπα ήταν σβησμένη του φάνηκε σαν να εξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι.

Τα θυμόταν αναλυτικά, σκηνή προς σκηνή καθώς κάπνιζε μέσα στο αυτοκίνητο.

Σιχάθηκε τον εαυτό του. Δεν έπρεπε να έρθει ξανά. Τον έτρωγε όμως. Του είχε μείνει η ντροπή και το είχε πάρει αντιδραστικά. Ήθελε να την ξαναδεί. Να την προλάβει όταν θα πήγαινε στη δουλειά. Μέσα αυτός δεν τολμούσε να μπει έτσι κι αλλιώς. Έστω για να

δικαιολογηθεί η για να δει την αντίδρασή της. Μα τί δικαιολογία να χρειαζόταν; Σιγά μην την ενδιέφερε. Ούτε καν θα τον θυμόταν. Άλλωστε τέτοια θα συνέβαιναν συχνά στο μαγαζί. Απλά θα ξαναγινόταν γελοίος.

Κάποια στιγμή ο μπράβος τον διέκρινε στο μισοσκόταδο του αυτοκινήτου. Πήρε το σκληρό ύφος που ο Ορέστης είχε ξαναδεί λίγες ημέρες πριν. Αλλά και η δική του αντίδραση επαναλήφθηκε πανομοιότυπα. Η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά και τα πόδια του να τρέμουν. Τίποτε άγνωστο γι' αυτόν. Μόνο που δεν μπορούσε να το διαχειριστεί.

Τον είδε με νωχελικά βήματα να διασχίζει τον δρόμο. Άπλωσε το χέρι πάνω στο αυτοκίνητο και έσκυψε μπροστά στο τζάμι.

«Θα βγεις ή θα σε βγάλω;»

Είδε το τρομαγμένο ύφος του Ορέστη και χαμογέλασε. Δεν ήταν αντιπαθητικός όταν χαμογελούσε.

«Έλα, πλάκα σου κάνω. Δεν πρόκειται να σε πειράξω. Νομίζεις ότι έχω προσωπικά;»

Ο Ορέστης πήρε το χέρι του από τη μίζα. Έτσι κι αλλιώς ήταν αργά για να βάλει το αυτοκίνητο μπροστά. Κατέβασε το τζάμι της πόρτας του και ετοιμάστηκε να δικαιολογηθεί.

«Δεν έχω τίποτε μαζί σου. Τη δουλειά μου κάνω. Αν δεν είχες φερθεί έτσι κι είχες κάνει υπομονή δυο τρεις βδομάδες, μπορεί να είχες βρεθεί με την Μαρίνα και εκτός μαγαζιού. Δεν είναι και το πιο παράξενο πράγμα, ξέρεις. Απλώς τα θαλάσσωσες, και έπρεπε να επέμβω».

«Το καταλαβαίνω. Δεν θα επαναληφθεί».

«Είμαι σίγουρος. Απλά χρειάζεται κάποια ρέγουλα. Με πιάνεις; Δουλειά κάνω κι εγώ και τα κορίτσια».

Οι σφυγμοί του άρχισαν να επιστρέφουν στους ογδόντα. Τα πράγματα δεν ήταν και τόσο άσχημα. Ανάθεμα τη δειλία του!

«Άλλο, όμως, ήθελα να σου πω. Τον τύπο που στάθηκε τις προάλλες έξω από το μαγαζί μετά το περιστατικό τί τον έχεις;»

«Εγώ; Τίποτε», βιάστηκε να αποβάλει κάθε ανάμιξη. «Δεν τον γνωρίζω καν. Πρώτη φορά τον έβλεπα. Ποιός είναι;»

«Ιδέα δεν έχω. Ούτε τον ξέρω ούτε θέλω να τον μάθω. Λίγο μετά, όμως, πέρασαν δύο τύποι και ρωτούσαν και γι' αυτόν και για σένα. Δεν ήταν αστυνόμοι. Τους ρώτησα. Αλλά ήταν περίεργοι. Εκεί θέλω να καταλήξω. Δεν μου φαίνεσαι να έχεις πάρε-δώσε με τσαμπουκαλίκια και τέτοια. Αλλά δεν θέλω φασαρίες στο μαγαζί. Είμαι ξεκάθαρος; Ότι και να συμβαίνει δικό σου πρόβλημα. Αλλά κράτα αποστάσεις για λίγο καιρό από το μαγαζί, γιατί, έτσι και στραβώσει κάτι, εσύ είσαι που θα μπλέξεις!»

Το σκεφτόταν καθώς οδηγούσε. Μια ζεστό μια κρύο. Ησύχασε από το ένα πρόβλημα και εμφανιζόταν μπροστά του άλλο. Γιατί να φάχουν να μάθουν γι' αυτόν σ' ένα τυχαίο κέντρο που επισκέφθηκε; Κόντευε να φθάσει στην παραλιακή λεωφόρο. Οδηγούσε χωρίς σκοπό τόση ώρα κι είχε απομακρυνθεί από το σπίτι του. Βυθισμένος στις σκέψεις, σταματούσε μόνο ενστικτωδώς στα φανάρια. Γιατί ρωτούσαν γι' αυτόν και για τον περίεργο άνθρωπο που τον βοήθησε να ανοίξει την πόρτα; Μήπως απλά έψαχναν για τον φαρομάλλη και θεώρησαν πως είχε κάποια σχέση μαζί του;

Τότε κι η καλή του πρόθεση εξαφανιζόταν. Το μόνο που του έλειπε τώρα ήταν οι μπελάδες. Έτσι κι αλλιώς δεν θα τον ξανάβλεπε. Ούτε την Μαρίνα θα ξανάβλεπε. Άλλωστε μόνο γελοιοποιόταν. Πληρωμένες συντροφιάς δεν χρειάζονταν...

Βρισκόταν σε έναν μακρύ σκοτεινό διάδρομο. Ελάχιστα φως κατέληγε εκεί, άγνωστο από πού, και μετά βίας διέκρινε τον χώρο και τις λεπτομέρειές του. Προχωρούσε χωρίς να γνωρίζει γιατί, και προς τα πού έπρεπε να πάει. Μια απόκοσμη μυρωδιά απλωνόταν. Κλεισούρα, σαπίλα, ίσως και κάτι άλλο μαζί. Κάτι δυσοίωνα. Αποσύνθεση. Ξαφνικά δύο σκοτεινιασμένες φιγούρες εμφανίστηκαν δεξιά και αριστερά του. Τον άρπαξαν με δύναμη από τα χέρια και άρχισαν να τον παρασύρουν στην κίνησή τους προς τα εμπρός όλο και γρηγορότερα. Ο διάδρομος έδειχνε να μην τελειώνει ποτέ. Δεξιά κι αριστερά εικόνες ανθρώπων σαν προσωπογραφίες ανάγλυφες πάνω σε μια γλοιώδη επιφάνεια. Η ταχύτητα ήταν ιλιγγιώδης. Ο βρομερός αέρας ερχόταν πια με τρομερή πίεση στο πρόσωπό του.

Ούρλιαξε.

Και ξύπνησε.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Το στόμα του ήταν στεγνό...

Το πρωί στη δουλειά νύσταζε. Εργαζόταν στο γραφείο προμηθειών στη διαχείριση ενός τεράστιου ομίλου εταιρειών. Μπήκε στο ασανσέρ και κοιτούσε τις επιλογές.

Σε κάθε όροφο υπήρχε ο τίτλος τουλάχιστον μιας εταιρείας. Ούτε καν θυμόταν όλα το ονόματα εκτός από κάποιες που είχαν απευθείας δοσοληψίες με το τμήμα του το οποίο βρισκόταν στους πρώτους ορόφους, και σπάνια επισκεπτόταν άλλα σημεία του κτηρίου αλλά του δημιουργούσε κάποιο δέος το μέγεθος και η πολύπλοκη διαρρύθμιση του κτηρίου. Θά ήθελε να το εξερευνήσει αλλά δεν είχε πρόσχημα παρά για ελάχιστους χώρους και δεν κατάφερνε όπως κάποιοι άλλοι να δημιουργεί δημόσιες σχέσεις ώστε να επισκέπτεται άλλους εργαζόμενους. Πώς ζήλευε αυτούς που κατάφερναν με το τίποτε να δημιουργούν επαφές και συμπάθειες με όλους! Γι' αυτόν πάντα οι πόρτες ήταν κλειστές.

Πριν πατήσει ένα από τα κουμπιά που ξεφύτρωναν από τη γρανιτένια επένδυση του κλωβού, η διπλή πόρτα άνοιξε και πάλι για άλλον επιβάτη.

Ήταν η Αγγελική. Το αντικείμενο του πόθου όλου του ανδρικού πληθυσμού μέσα στο κτήριο. Ίσως και έξω από αυτό. Είχε νιώσει το άρωμά της σχεδόν ταυτόχρονα με την παρουσία της. Ποτέ δεν μπορούσε να περιγράψει με λόγια την αίσθηση των αρωμάτων όπως τα κατατάσσει ένας πωλητής σε κατάσταση καλλυντικών. Απολάμβανε και σκεφτόταν. Ήταν μεθυστικό ή δροσερό; Απέδιδε φρεσκάδα ή αισθησιασμό; Πάντως ήταν υπέροχο. Ακόμη και τόσες φορές που την είχε δει όλα αυτά τα χρόνια μέσα στο κτήριο, δεν μπορούσε να πιστέψει πως υπάρχει τέτοια σαγήνη σε γυναίκα.

Του ψιθύρισε «καλημέρα» από τυπική υποχρέωση καθώς μπήκε χωρίς σχεδόν να τον κοιτάξει στο πρόσωπο. Περιστράφηκε τέλεια πάνω στα ψηλά τακούνια της, πάτησε ένα κουμπί και γύρισε κι αυτή προς την πόρτα που θα άνοιγε μετά από τρεις ορόφους. Μόνο

με την άκρη του ματιού την παρατηρούσε. Ένωθε την αλαζονεία της παρουσίας της να στριμώχνεται μέσα στον μικρό χώρο σαν αέριο υπό πίεση. Λόγω της δουλειάς και της θέσης της ήταν ανάλογα αυστηρά ντυμένη με ένα κομψό γριζόμαυρο κοστούμι, αλλά εύκολα καταλάβαινε κανείς το τέλειο σώμα. Ο Ορέστης είχε ακούσει πως ήταν αθλήτρια της κολύμβησης μέχρι και την περίοδο των σπουδών της. Αυτή έδειχνε να είναι η λογική εξήγηση, αλλά προφανώς υπήρχε και το φυσικό κάλλος που δημιουργούσε ένα τέτοιο άγαλμα.

Καθώς άναβε το φωτάκι του τρίτου ορόφου παρακάλεσε μέσα του να κρατούσε λίγο ακόμη η διαδρομή. Πώς θά 'θελε να μείνει μαζί της σ' αυτά τα τέσσερα τετραγωνικά! Δεν μπορεί, τότε θα του έλεγε κάτι παραπάνω από μια ξερή «καλημέρα». Οτιδήποτε θα ήταν μία ευχάριστη δικαιολογία για να της μιλήσει κι αυτός.

Νόμιζε πως ονειρευόταν. Στα δευτερόλεπτα που το σκεφτόταν, κάποιο καλό πνεύμα πρέπει να διέκοψε το ρεύμα ή να χάλασε τη λειτουργία της συσκευής. Για μια στιγμή, μάλιστα, έσβησε και το φως. Έμεινε να νιώθει τώρα μόνο το άρωμά της. Έπειτα άκουσε τη φωνή της.

«Δεν το πιστεύω. Έγινε διακοπή;»

«Να πατήσουμε το σήμα κινδύνου;» ήταν το μόνο που σκέφτηκε να πει εκείνος.

Το φως από κάποια γεννήτρια ή από την παροχή επανήλθε στον θάλαμο. Εκείνη πάτησε το κουδούνι ανάγκης, και της απάντησε ο θυρωρός του κτηρίου. Ήταν μια μικρή βλάβη της διαχείρισης και θα το καλούσαν οι ίδιοι σε λίγο από άλλον όροφο.

Ήταν κλειστοφοβικός, αλλά πάλι αυτή εδώ ήταν μια ευτυχής σύμπτωση. Δεν χρειαζόταν να τον πιάσει

καμμιά υστερία τώρα που πραγματοποιιόταν, έστω κι έτσι, μια ευχή που είχε κάνει.

Κι ο τελευταίος άνθρωπος στη Γη να ήμουν, πάλι δεν θα την απασχολούσα. Τέτοια σύμπτωση μόνο και μόνο για να επιβεβαιωθώ ότι είμαι ανύπαρκτος, σκέφτηκε καθώς την είδε άκαμπτη και αδιάφορη να περιμένει πότε θα τους άνοιγαν.

Αλλά διαφεύσθηκε. Η καλλονή γύρισε κάπως λοξά προς το μέρος του και έβαλε μια ελάχιστη δόση γλύκας στο ύφος της, που ήταν αρκετή για να τον κάνει να θολώσει.

«Στις προμήθειες δουλεύεις, αν θυμάμαι καλά...»

Της κούνησε καταφατικά το κεφάλι, γιατί στέγνωσε ο λαιμός του και δεν μπόρεσε να απαντήσει αμέσως.

«Εγώ είμαι στη γραμματεία σχεδιασμού της εταιρείας. Πρέπει να έχουμε προσληφθεί την ίδια περίοδο, αλλά δεν τυχαίνει ποτέ να μιλήσουμε».

Ήταν αλήθεια. Πριν από τεσσεράμισι χρόνια είχαν περάσει ταυτόχρονα από συνέντευξη μαζί με άλλα δεκαπέντε άτομα. Τους είχαν στείλει ομαδικά από την εταιρεία που εφοδίαζε με προσωπικό τον Όμιλο τα τελευταία χρόνια. Ήξερε πως αρχικά την είχαν τοποθετήσει στο τηλεφωνικό κέντρο, γι' αυτό κι είχε μεγάλη απορία πώς είχε προαχθεί τόσο γρήγορα.

Η εμφάνιση της έκανε τη φαντασία του να οργιάζει καθώς ήξερε καλά πως η επαγγελματική εξέλιξη δεν έχει πάντα αξιοκρατικά αίτια. Ήταν κι αυτός ένας ανδροκρατούμενος χώρος κατά βάση, και ήταν αναμενόμενο η εξουσία και οι γνωριμίες που κάποιοι διέθεταν να αξιοποιηθήκαν προς όφελος της πανέμορφης γυναίκας που στεκόταν μπροστά του.

«Ναι, δεν μετακινούμαι πολύ από το τμήμα. Οι προμηθευτές, όπως και η αλληλογραφία, έρχονται απ'

ευθείας σε μας. Και... και δεν ξέρω και πολύ κόσμο, για να είμαι ειλικρινής, από τις άλλες εταιρείες και τα άλλα τμήματα».

Την είδε πως έκανε φιλότιμη προσπάθεια να μιλήσει μαζί του, έστω και από ευγένεια. Δεν το πίστευε, γιατί ήταν πάντα απορριπτέος από όλες, πόσο μάλλον από αυτήν τη γυναίκα που λογικά θα είχε στρατιές θαυμαστών, αλλά δέχθηκε την ευχάριστη διάφευση της απογοήτευσής του.

Τίναξε την πυκνή μαύρη αλογοουρά της δεξιά-αριστερά σαν υπερήφανο άλογο πριν τον καλπασμό. Ακόμη και ο φυσικός συσχετισμός ήταν εναντίον του. Έστω και ξυπόλυτη, ο Ορέστης υπολόγιζε πως θα ήταν δύο ή τρεις πόντους ψηλότερη από τον αυτόν, παρ' όλο που δεν ήταν μικρόσωμος και ο ίδιος.

«Θα έρθεις στη δεξίωση του προσωπικού το άλλο Σάββατο;»

Ήταν η τελευταία ευκαιρία επικοινωνίας.

«Ε... Δεν ξέρω. Δεν πηγαίνω συνήθως...»

«Δεν κάνεις καλά. Εγώ πηγαίνω κάθε χρόνο. Αφού λες πως δεν μετακινείσαι, είναι ευκαιρία στη γιορτή που είναι και πιο χαλαρή η ατμόσφαιρα να γνωρίσεις καλύτερα τους συναδέλφους, να κάνεις επαφές. Είναι κρίμα να μην σου δίνεται η δυνατότητα γνωριμιών, που είναι το παν εδώ».

Μα τί μου λέει; Σε μένα απευθύνεται; Έπεσε στη περίπτωση. Νομίζει πως μιλά με τους δημοσιοσχεσίτες που κυκλοφορούν εδώ; Αχ, και να 'ξερες...

Ο θάλαμος μετακινήθηκε. Είχε ενεργοποιηθεί από τους διαχειριστές του κτηρίου. Ως εδώ ήταν λοιπόν...

Η πόρτα άνοιξε κι αυτός έπρεπε να βγει.

«Καλημέρα. Καλή δουλειά».

«Θα τα πούμε στη δεξίωση», του είπε εκείνη, πριν συνεχίσει στους επόμενους ορόφους.

Περπάτησε στον διάδρομο και ένιωθε σαν να μην πατά στο έδαφος. Δεν ήταν προετοιμασμένος για το ενδιαφέρον καμμιάς, πόσο μάλλον της Αγγελικής. Και για τη συγκεκριμένη ήξερε πως κι άλλοι στη δουλειά, πολύ πιο έμπειροι και πολυπράγμονες, σπαρτάραγαν για να ασχοληθεί μαζί τους. Κάτι δεν του πήγαινε καλά όμως ...

Συνάντησε, όπως κάθε πρωί, απέναντι από το γραφείο του τον Σταμάτη. Όσο νωρίς κι αν πήγαινε στη δουλειά, αυτός πάντα τον προλάβαινε.

«Ξέρεις με ποιάν ανέβαινα στο ασανσέρ;»

«Λέγε...» του είπε μπουκωμένος από το σάντουιτς που μασούλαγε.

«Και με ποιά εγκλωβίστηκα, γιατί κόλλησε το ασανσέρ;»

«Το ίδιο πρόσωπο;» συνέχισε μασώντας.

«Ναι. Και που με ρώτησε αν θα πάω στη δεξίωση του Ομίλου;»

«Ε, ναι. Που δεν πηγαίνεις ποτέ. Ποιά τέλος πάντων;»

«Με την Αγγελική από το γραφείο σχεδιασμού.»

Τότε μόνο ο Σταμάτης έδειξε ενδιαφέρον. Κατάπιε απότομα τη μπουκιά που είχε στο στόμα.

«Έλα ρε! Η Αγγελική Χαραλαμπίδου ασχολήθηκε μαζί σου; Που ντρέπεσαι να μιλήσεις ακόμη και σε μένα;»

«Το ίδιο ακριβώς σκεφτόμουν κι εγώ.»

«Αυτή ανακατεύεται μόνο με τα μεγάλα κεφάλια. Για να μη σου πω με το πιο μεγάλο κεφάλι εδώ μέσα!»

«Σιγά, ρε Σταμάτη...»

«Πώς ανέβηκε, μωρέ, από πιτσιρικά τόσοι ορόφους; Ξέρεις πόσους υποσκέλισε για να πάρει τη θέση της κυρίας Νίνας στον σχεδιασμό; Τέλος πάντων...»

«Έτσι κι αλλιώς, όλο και κάποια κουβέντα θα μου έλεγε. Αφού είχαμε κολλήσει ανάμεσα στους ορόφους».

«Μανάρι μου! Δεν μπορούσα να είχα κολλήσει εγώ μαζί της; Μια ημέρα ολόκληρη θα 'θελα να κάτσω στον θάλαμο!»

«Ναι. Εμάς, πάντως, μας τραβήξανε σε δύο-τρία λεπτά στον τρίτο όροφο».

«Μα δεν λειτουργεί πια έτσι. Όταν υπάρχει διακοπή ή βλάβη κατεβαίνει αυτόματα στον προηγούμενο. Άλλωστε δεν έγινε καμμία διακοπή ρεύματος εδώ...»

Ο Ορέστης δεν μίλησε. Δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί σ' αυτό. Μόνο αν κάποιος τους σταμάτησε επίτηδες θα συνέβαινε. Πάντως ήταν ευχάριστη σύμπτωση. Γιατί όμως;

«Ε! Τώρα που σ' το είπε κι η Αγγελική να πας στη δεξίωση...»

«Μπα... Είμαι κι ασυνόδευτος. Ούτε αισθάνομαι άνετα με τόσο πολύ κόσμο».

«Σώπα, ρε! Αγοραφοβία έχεις;»

Τέλειωσε το πρόγευμά του, σκουπίστηκε, και ρούφηξε λίγο καφέ.

«Ούτε κι εγώ ξέρω. Βασικά όταν κάπου υπάρχει πολύς κόσμος και με ξέρει, νομίζω ότι κοιτάνε εμένα. Χωρίς να το επιδιώκω».

«Δηλαδή εγωπαθής;»

«Όχι. Δηλαδή, ότι με κοιτάνε αρνητικά. Ο τρόπος που νιώθω ότι με αντιμετωπίζουν είναι από απλή ανοχή μέχρι απόρριψη. Πώς να σου πω... Σαν να κουβαλάς στην παρέα σου κάποιον μαζί που περιμένουν όλοι πρώτα να φύγει για να χαλαρώσουν και να αρχίσουν να μιλάνε. Και το άσχημο είναι ότι το καταλαβαίνω αμέσως».

«Πολλά κουσούρια έχεις, μωρέ παιδί μου! Μήπως να το πεις σε κανέναν γιατρό;»

Δεν του απάντησε, ούτε παρεξηγήθηκε. Τον Σταμάτη τον έβλεπε κάπως πιο θετικά από τους άλλους. Του φαινόταν πιο απλός και προσιτός παρ' ότι μερικές φορές δεν καταλάβαινε τις προθέσεις τον πράξεων του. Του φαινόταν πως προσπαθούσε πολλά πράγματα ταυτόχρονα σε περιορισμένο χρόνο. Έφευγε πολλές φορές νωρίτερα από το ωράριο, έκανε κοπάνες στο μέτρο του δυνατού.

Κατά βάθος πίστευε πως πρέπει να έκανε και δεύτερη δουλειά για να συμπληρώνει το εισόδημα του, γιατί ήξερε πως ήταν οικογενειάρχης και πολυέξοδος, αλλά σε τέτοια θέματα κράταγε το στόμα του ερμητικά κλειστό και ο Ορέστης δεν ήθελε να τον πιέζει για απαντήσεις που δεν θα λάμβανε. Ήταν καταφερτζής και μερικές φορές έσπαγε πλάκα με το πώς αντιμετώπιζε τα πράγματα. Ο δικός του αρνητισμός συνήθως κατέληγε σε απαισιοδοξία, ενώ του Σταμάτη οδηγούσε σε ένα πιο ανατρεπτικό χιούμορ που κέρδιζε τους άλλους. Λίγο-πολύ ήξερε για τους πάντες στη δουλειά. Προφανώς επειδή άνοιγε εύκολα με όλον τον κόσμο κουβέντα, συνέλεγε και πιο εύκολα πληροφορίες, και τις αναδιένειμε και στο τμήμα τους ή και έξω από αυτό.

Ξαναπέρασε από το μυαλό του η διακοπή του ασανσέρ. Ήταν περίεργη σύμπτωση να μείνει ακίνητο. Να ήταν άραγε σημαδιακό; Πάντα οι δεύτερες σκέψεις του για κάθε πράγμα ήταν απογοητευτικές. Πάντα αισθανόταν πράγματα και πρόσωπα να συνωμοτούν εναντίον του. Τίποτε δεν μπορούσε να αγγίξει τους άλλους. Όταν αισθανόταν κάτι αρνητικό, είχε πάντα τις προϋποθέσεις για να πλήξει τον ίδιο, ενώ για τους άλλους ήταν σαν να μην υπήρχε καν.

Τον καθένα μεμονωμένα, κι όλους μαζί, τους ζήλευε εκείνες τις στιγμές. Πότε ξεκίνησε να αισθάνεται έτσι; Τον απασχολούσε κατά καιρούς αυτό, αλλά δεν μπορούσε να βρει συγκεκριμένη απάντηση. Ίσως πράγματι θα έπρεπε να απευθυνθεί σε έναν ειδικό, αλλά ίσως είχε χειρότερα αποτελέσματα για τον ίδιο αν το είχε πιστοποιημένο. Αν το αποδεχόταν σαν υπαρκτή κατάσταση τότε ίσως κυριευόταν περισσότερο από αυτό. Και μάλιστα αν ήξερε ότι βρισκόταν κάτω από επιστημονική επιτήρηση.

«Γι' αυτό ακριβώς πρέπει να το ρίξεις έξω», ακούστηκε ο Σταμάτης, σαν να απαντούσε στον στοχασμό του. «Ειδικά εσύ που δεν έχεις και υποχρεώσεις. Εγώ έχω γυναίκα και παιδί, πιο πολλές οι υποχρεώσεις, πιο λίγα τα χρήματα που περισσεύουν. Τρόπος του λέγειν, δηλαδή, γιατί δεν περισσεύουν. Εσύ που είσαι τώρα ανύπαντρος, γλέντησέ το. Με λίγα ή με πολλά, δεν έχει σημασία. Άμα δεσμευτείς, θα με καταλάβεις!»

Άμα δεσμευτώ, έτσι όπως πάω εγώ, να μου τρυπήσεις τη μύτη, είπε από μέσα του.

«Λοιπόν, θα πας το Σάββατο;»

«Ωραία λοιπόν. Θα πάω. Εσύ;»

«Δεν είσαι βέβαιος για τον προγραμματισμό σου, όταν έχεις μικρό παιδί. Αν το βολέψουμε κάπου για λίγες ώρες θα έρθουμε».

«Όχι. Να έρθεις οπωσδήποτε. Αν δεν είσαι κι εσύ, τότε θα είμαι πιο άβολα. Υποσχέσου πως θα είσαι κι εσύ. Θα γνωρίσω και τη γυναίκα σου».

«Εντάξει. Εσύ θα έχεις παρέα την Αγγελική το Σάββατο».

«Δούλεψε με κι από πάνω. Εγώ φταίω που σ' το είπα!»

Σιγά-σιγά άρχισαν να έρχονται και οι άλλοι συνάδελφοι μέχρι που γέμισε η μακρόστενη αίθουσα. Με

τους περισσότερους από αυτούς είχε ελάχιστες επαφές. Δεν τον ενθάρρυναν να τους προσεγγίσει, και όσο κι αν το είχε προσπαθήσει, έβρισκε μια ευγενική ψυχρότητα, και στο τέλος σταματούσε την προσπάθεια.

Αντίθετα ο Σταμάτης είχε με όλους άνεση στην επικοινωνία. Μάθαινε και πολλά από τα μυστικά τους, και συνήθως δεν τα προστάτευε και πολύ. Σύντομα τα κυκλοφορούσε. Άραγε μπορεί να έκανε το ίδιο και στους προϊσταμένους για να κερδίζει εύνοια; Ποιός ξέρει. Τον συμπαθούσε, και δεν τον ενδιέφερε. Άλλωστε δικό του μυστικό δεν ήξερε για να τον απασχολήσει τί θα πει. Απορούσε γιατί δεν έδειχναν εμπιστοσύνη και στον ίδιο, που ήταν τουλάχιστον εχέμυθος. Στην πραγματικότητα ήταν εξ αρχής σαν παρείσακτος εκεί μέσα, και τέτοιος παρέμενε.

Δεν κατάφερε και πολλά πράγματα στη δουλειά, ούτε είχε ελπίδα ανόδου. Σε συνδυασμό με την απέραντη μοναξιά που ένιωθε εκεί μέσα, το ωράριο του φαινόταν ατέλειωτο. Ένιωθε πραγματική ανακούφιση όταν σχόλαγε. Κι όμως, κανένα ενδιαφέρον δεν τον περίμενε και στον ελεύθερό του χρόνο.

Έξω από το κτήριο του Χρηματιστηρίου, η Σοφία περίμενε τον υπάλληλο που θα της έφερνε τα νομιμοποιητικά έντυπα για την Εταιρεία Στέφου που επρόκειτο να εισαχθεί. Κανονικά αυτή τη δουλειά δεν θα την έκανε η ίδια. Είχαν υπαλλήλους για τις μεταφορές εγγράφων, αλλά είχε προσφερθεί η ίδια να το συνδυάσει και με άλλες υποχρεώσεις του δικηγορικού γραφείου. Επειδή, όμως, η εταιρεία είχε στείλει άνθρωπό

της και για άλλες δουλειές, θα άφηνε στην ίδια τα έγγραφα. Όλη μέρα ανεβοκατέβαινε στην Αθήνα για τις δουλειές. Στην πραγματικότητα από τότε που είχε πάρει το πτυχίο της και ασκείτο στο δικηγορικό γραφείο, έκανε οτιδήποτε. Υπομονετικά και πρόθυμα. Είχε δύο λόγους. Ο πρώτος ήταν ότι έπρεπε να κερδίσει την εκτίμηση των συνεργατών. Ο άλλος δεν ήταν επαγγελματικός. Οι άνδρες συνάδελφοι του γραφείου συχνά χρησιμοποιούσαν μοτοσικλέτα. Έπρεπε μάλλον να το σκεφτεί σοβαρά κι εκείνη να πάρει δίπλωμα μηχανής, αν και την τρόμαζε λίγο, γιατί το αυτοκίνητο ήταν αδύνατον να το χρησιμοποιήσει στους κεντρικούς δρόμους.

Τον είδε που πλησίαζε, και κατάλαβε αμέσως ότι δεν ήταν κούριερ. Περιπατούσε σαν να μην ήξερε ούτε στοιχειώδεις τοποθεσίες της Αθήνας. Τής φάνηκε απίστευτο που βρισκόταν μπροστά στο κτήριο του Χρηματιστηρίου και δεν το είχε καταλάβει ή ήταν αφηρημένος. Αλλά βαστώντας μια μεγάλη τσάντα με τα σήματα των Ελληνικών Αερογραμμών και του Ομίλου Στέφου που προφανώς είχε τα φυλλάδια, κατάλαβε ότι ήταν για εκείνην.

Είχε ύφος μελαγχολικό και φυσιογνωμία που της φάνηκε εξαιρετικά έντιμη, παρ' ότι ήξερε από τη δουλειά της πολύ καλά πως οι φυσιογνωμίες συχνά απατούν. Επειδή, όμως, πίστευε πως είχε πολύ εξασκημένο μάτι, προτίμησε να επιμείνει στην αρχική της διάγνωση. Τον είδε που προσπέρασε την πρώτη φορά, κι άρχισε να αμφιβάλλει. Τελικά έφτασε μέχρι ένα σημείο και ξαναγύρισε. Ξανασταμάτησε και την κοίταξε.

«Καλημέρα. Από τον Όμιλο Στέφου είστε;»

«Ναι. Η κυρία Ροϊλού;» Ήταν λίγο κάτω από τριάντα και είχε ένα πρόσωπο πολύ χαριτωμένο και το τόνιζε ένα ατίθασο τσουλούφι που έπεφτε στο μέτωπο της.

«Σοφία», είπε δίνοντάς του το χέρι της. «Μα πού πήγαινες;»

Τον είδε που σκυθρόπιασε και στεναχωρήθηκε μήπως τον πρόσβαλε. Αλλά αμέσως μετά του χάρισε ένα χαμόγελο που φώτιζε πάντα τόσο ευχάριστα το πρόσωπό της και τον είδε να επανέρχεται. Κάπως χαμογέλασε κι αυτός.

«Με συγχωρείς. Δεν κατάλαβα ότι σε πρόσβαλα. Απλώς μου φάνηκε παράξενο που μπερδεύτηκες, γιατί είναι πολύ χαρακτηριστικό κτήριο».

«Έχετε δίκιο. Απλά, ήμουν λίγο αφηρημένος».

Αισθάνθηκε άσχημα που τον έφερε σε αμηχανία. Της ήταν συμπαθής. Δεν είχε τίποτε τίποτε το ιδιαίτερο εμφανισιακά. Αλλά της έδινε μια αίσθηση καλοσύνης.

«Δεν θα μου πεις το όνομά σου;»

«Ναι. Συγγνώμη. Ορέστης Γεωργίου», της έπιασε κι αυτός το χέρι, που ήταν λεπτό και νευρώδες. «Δεν βγαίνω ποτέ για εξωτερικές δουλειές, καταλάβατε; Είμαι στο τμήμα προμηθειών».

Πέρασε από το μυαλό της να του προτείνει να πιουν έναν καφέ, αλλά αμέσως άλλαξε γνώμη, γιατί το θεώρησε υπερβολικό.

«Λοιπόν Ορέστη, σ' ευχαριστώ πολύ, και εύχομαι να τα ξαναπούμε. Την επόμενη φορά θα αποκαταστήσω και το σχόλιο που έκανα».

Την κοίταζε αμήχανα. Το εννοούσε άραγε; Κι ήταν τόσο χαριτωμένη...